

РЕШЕНИЕ

№ 2050

гр. София, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10295** по описа за **2022** година докладвано от съдия Николай Димитров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на началник група в ОПП-СДВР чрез юрк. Д. Б. срещу решение № 3299 от 31.08.2022 г., постановено по НАХД 13253/2021г. на СРС, Наказателно отделение, 136 състав. С атакуваното решение е отменено наказателно постановление (НП) № 20-4332-014901/25.08.2020г. издадено от Началник Група към СДВР, ОТДЕЛ ПЪТНА ПОЛИЦИЯ СДВР, с което на И. П. Т. е наложена глоба от 300 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца - за нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП.

Касаторът оспорва решението като неправилно и постановено в противоречие с материалния закон. Счита, че нарушението е безспорно установено, а районният съд е направил неправилни изводи относно липсата на описанието му в АУАН и НП. Претендира се юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява лично и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба- И. П. Т. редовно уведомен, не се явява в съдебно заседание, представлява се от адв. Г., който оспорва жалбата и претендира разноски.

Представителят на СГП счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд - София-град, XXII касационен състав, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е основателна.

За да постанови решението си, районният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 02.07.2019г. около 19:10 часа в [населено място], полицейски служители установили, че И. П. Т. управлява товарен автомобил "И. 30 Е 8", с рег.Но С., по [улица], с посока от [улица]към [улица], като след направена справка в ОДЧ било констатирано, че ППС не е регистрирано в законоустановения срок в службата за регистрация на ППС по постоянен адрес, поради което на осн.чл.143, ал.15 от ЗДвП е дерегистрирано. За констатираното нарушение били съставени АУАН и НП. Постановен е и отказ от образуване на досъдебно производство, от прокурор при СРП.

При така установената фактическа обстановка районният съд е приел, че съставените АУАН и НП не съдържат описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено като не ставало ясно дали жалбоподателят е новият собственик на процесния автомобил за когото е възникнало задължение за регистрация след покупко-продажбата, от кого и как е закупено и известно ли му е било служебното прекратяване. Приел е, че в конкретния случай не е установено по безспорен начин извършването на посоченото в НП нарушение при това виновно.

Така постановеното решение е неправилно.

Следва изрично да бъде отбелязано, че съобразно дължимата от въззивната инстанция служебна проверка СРС е подходил с необходимата грижа като е извършил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички факти и обстоятелства, релевантни за установяване на нарушението и за отговорността на наказаното лице – събрал е и приобщил към делото по надлежния процесуален ред относимите писмени и гласни доказателства, представени съответно с наказателното постановление и в хода на съдебното производство, което е спомогнало делото да бъде изцяло изяснено от фактическа страна. Въпреки това обаче, решаващият делото състав е достигнал до неправилни правни изводи.

Както правилно е констатирал и районният съд, по повод на извършеното деяние се е развило производство пред Софийска районна прокуратура за престъпление по чл. 345, ал.2 от НК. Видно от приложеното постановление в хода на извършената проверка е установено, че на 02.07.2018 г. И. П. Т. е закупил процесния товарен автомобил "И.", с рег.Но С. на 02.07.2018г., но не е прехвърлил регистрационните талони на негово име, поради което и автомобилът е бил служебно дерегистриран. От обективна страна е безспорно установено, че на 02.07.2019г. същият е управлявал горепосоченото МПС без регистрация. От субективна страна е прието, че у Т. е липсвало знанието за настъпилата служебна регистрация. Предвид последното, производството е приключило с постановление за прекратяване поради липса на данни за изискуемата от закона с оглед съставомерността на деянието форма на вина умисъл, но с изричната постановка, че материалите се изпращат на административния орган с оглед възможността за ангажиране на административнонаказателната

отговорност на дееца. При това положение и на основание ППРНП № 1956/2020 по описа на СРП, а не на АУАН, срещу Т. е издадено обжалваното наказателно постановление.

Съгласно чл. 140, ал. 1, изр. 1 от ЗДП, по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само МПС и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места.

Предвижда се, според цитираната в НП разпоредба на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, че служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. Прекратяването се извършва по силата на закона след бездействие от страна на приобретателя през точно посочен времеви период.

Посочената разпоредба, тълкувана във връзка с тази на чл. 175, ал. 3 от ЗДП, води до извод, че адресати на санкционната норма са не собствениците, а водачите на МПС без валидна регистрация, независимо от принадлежността на правото на собственост. Законът изхожда от разбирането, че всеки водач, преди да започне да управлява МПС, следва да се увери, че не са налице пречки МПС да бъде приведено в движение.

Независимо от горното, доколкото в настоящия случай спорният момент се заключава в това бил ли е длъжен и могъл ли е управляващият МПС-то Т. да знае, че автомобилът, който управлява е с прекратена регистрация и респективно да бъде санкциониран за това, съдът ще отбележи следното:

В производство е установено, че именно санкционираното лице е собственик на процесното МПС, поради което именно за него е съществувало и задължението да извърши регистрацията му. Служебното прекратяване на регистрацията на автомобила, на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, е законовата последица от неизпълнението на задължението да се регистрира придобитият автомобил в предвидените законови срокове. Администрацията няма задължение за уведомяване на собственика по аргумент на противното от чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, вр. чл. 18б, ал. 1, т. 10 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. на МВР. Наказаното лице, като собственик на МПС, е бил длъжен да изпълни законовото си задължение за пререгистрация на МПС, а като правоспособен водач, е бил длъжен да знае от една страна, че като не изпълни задължението си за пререгистриране на придобитото МПС, регистрацията на последното ще бъде прекратена, а от друга страна, че законът забранява управлението на нерегистрирани превозни средства. Незнанието на закона не е основание за освобождаване от административнонаказателна отговорност, поради което като не е изпълнил това си задължение, е бил наясно с предвидените от закона последици.

Нормата на чл. 140 от ЗДвП не изисква конкретна форма на вина, за да се счете нарушението за съставомерно, т. е. то може да бъде извършено както при умисъл, така и при непредпазливост. Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2 от ЗАНН, непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи, като в настоящия случай разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП не изключва наказуемостта при тази форма на вината. В този смисъл, следва да се приеме, че касаторът е осъществил състава на вмененото му нарушение на нормата на чл. 175, ал. 3, пр. 1, вр. с чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и правилно е ангажирана неговата административнонаказателна отговорност на посоченото основание. Да се приеме обратното би означавало да се толерира неправомерното поведение на лицето и то да

черпи права от него, което е недопустимо.

Предвид изложеното, касационната жалба е основателна при така наведените касационни основания, поради което обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено и вместо него да се постанови ново, с което наказателното постановление да бъде потвърдено като законосъобразно издаден.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на касатора, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63д, ал. 5 във вр. с ал. 3 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 80 лв.

По гореизложените съображения и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд – София град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 3299 от 31.08.2022 г., постановено по НАХД 13253/2021г. на СРС, Наказателно отделение, 136 състав и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 20-4332-014901/25.08.2020г. издадено от Началник Група към СДВР, ОТДЕЛ ПЪТНА ПОЛИЦИЯ СДВР, с което на И. П. Т., ЕГН [ЕГН] е наложена глоба от 300 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца - за нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА И. П. Т., ЕГН [ЕГН], да заплати по сметка на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 80(осемдесет)лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.